Ч. 51. Субота 11 (24) марта 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На засіданю палати послів дня 21 с. м. по відчитаню інтерпеляций відповідав мін. краєвої оборони фельдцайґмайстер Шинайх на інтерпеляцию пос. Маліка в справі деґрадациї офіцира по смерти. В лютім с. р. розійшла ся була чутка, що в Пешті якийсь офіцир відобрав собі житє а власти войскові здеґрадували єго вже по смерти і казали похоронити як простого вояка без приналежної паради. Отже міністер пояснив ту справу так, що дійстно стала ся неформальність, котра могла оскорбити родину погибшого. Поручник Ебергардт з 34 полку піхоти в Кошицях був ще в грудни м. р. засуджений гоноровим судом на деґрадацию і перенесений яко резервовий вояк до иншого полку. Дотичне розпоряджене міністерства війни одержала команда 6 корпуса аж 6 лютого і відослала єго до полку 10 лютого рано. Тимчасом вже 9 лютого прийшла телєґрама з Будапешту, що Ебергардт відобрав собі житє, а команда полку відповіла на запитане, що погибший не єсть вже офіциром і що єму не належить ся офіцирский похорон. Ебергардта похоронено отже в єго власнім мундурі лиш без відзнак офіцирских і як звичайного вояка, але на трупі не переводжено формальної деґрадациї, як то говорено і писано. Поступоване було о стілько неформальне, що погибшому належав ся офіцирскій похорон, бо виключенє із стану офіцирского наступає аж по відписи ухвали гонорового суду а той відпис ще не був виготовлений, коли похорон відбував ся. Команда полку поспішила ся зі своім рішенєм. Відповідно до жаданя родини того покійника буде тепер похоронене на ново в тій части кладовища в Будапешті, що призначена для офіцирів.

По сім приступлено до порядку дневного, т. є. до дальшої дискусиї над реформою виборчою і промовляв пос. Бернрайтер. Бесідник доказував насамперед, що причини теперішного стану в нашій монархії сягають аж до 1848 р., коли то почала ся борба народностий о державу і управу в ній. Тоді то поставлено на порядку дневнім справу, як могли би жити побіч себе в Австриї народности, що прийшли до сьвідомости народної. Справи тої й до нині не залагоджено. Раз лиш зроблено пробу валагодити ту справу а то в раді державній в Кроміржи, а то удало ся тоді було бодай в комисиї. Тоді ухвалено однодушно відповідну конституцию, але она не увійшла в житє. Пізнійші конституциї з 1861 і 1867 р. не заповнили тої люки в нашій орґанізациї державній а наслідки були такі, що настала полїтика крутанини і панованя §. 14. Национальна борба, ірредентистичні змаганя, обструкция і упадок парляментаризму, то лиш наслідки того. Народи однак розвинули ся, суть здорові і сильні а лиш держава і парлямент в упадку. То єсть той неприродний став, в якім знаходимо ся і з котрого хочемо вийти за всяку ціну. А в сім стані просьвічає тепер справа загального і рівного голосованя.

Головним арґументом для реформи виборчої єсть тепер, що ми всї в Австриї кажемо: Так не може дальше бути; радикальна зміна нашого стану єсть конечна. Загальне право голосованя єсть радикальним средством, пробуймо тим, гірше не може бути. Нині вже трета дебата, а коли розберете поодинокі бесіди, то побачите, що все дві річи ідуть в парі: побіч справи реформи виборчої несесь вічна пісня о невдоволеню з наших відносин. Тим дасть ся пояснити, що многі люди в своїм честнім ідеалїзмі видять в реформі виборчій луч надії і гадають, що загальне, рівне право виборче усуне все лихо. Не піднесла би ся о се анї одна рука, не отворили би ся анї одні уста против реформи виборчої, коли би тота надія стояла перед нами бодай в якім-такім даючім зловити ся виді. Однак нова реформа виборча не усуне лежачих глубше причин лиха.

---

17)

На Кавказї.

Після дра Вірта, дра Райна і др.
зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Тота обильність ропи як і обставина, що майже із кождого сьвіжо виверченого жерела робило ся буркало, котре викидало ропу високо в гору і розливало єї на всї сторони, спонукали управителя копалень Нобля в Балаханах, Зандґріна, придумати прилад, котрим можна би буркало замкнути. При верченю діри в земли, щоби она не засипалась, вбивають довгі зелїзні рури, з котрих кожда дальша мусить бути щораз вузша. Отже до першої рури, вистаючої із землї, придумав був Зандґрін т. зв. „колпак“, накриву з литої сталї, котру перед самим докінченєм верченя накладано на руру і добре до неї пришрубовано. В тім колпаку була засувка з грубої сталевої плити, котру за помочию довгого держака можна було всунути або висунути. Доки ще верченє відбувало ся, плита була висунена; але скоро перші ґази зачинали добувати ся, витягано чим скорше прилад до верченя (тяжке долото з дуже твердої сталї, причіплене на кінци до множества посчіплюваних з собою довгих зелїзних жердий) а руру замикано згаданою плитою. В той спосіб замкнено також і згадане повисше жерело ч. 9; ґази однакож терли піском, змішаним з ропою, з такою силою об ту плиту, що хоч она була груба на 2 цалї, перетерли єї до години і ропа почала виливати ся. В 1884 р. мало товариство братів Нобель вже 57 власних виверчених жерел, з котрих 25 було буркала замкнені згаданим способом а з прочих черпали ропу звичайним способом.

Але не конець на тім. В Балаханах було ще яких 200 иньших жерел, котрих властителї хоч і мали в Чорнім Городку свої рафінериї, не могли переробити всеї ропи і продавали єї поменшим рафінериям по 1 копійці (3 сотики) за пуд. Нобель закупив від них ропу на кілька лїт наперед і заплатив їм по 4 а навіть по 4½ копійки за пуд. Всї жерела в Балаханах, що давали єму свою ропу, сполучив він зелїзними рурами зі своїми резервоарами і так в короткім часї призбирав таку масу ропи, що мав що переробляти через два роки без дальшого добуваня нових жерел. Наслїдки того були такі, що всї поменші рафінериї мусїли задля браку ропи застановити свою роботу і з 200 рафінерий в Чорнім Городку було в 1884 р. ще лиш 45 в руху. Та й ще одну важну зміну в промислї нафтовім в Баку завів Нобель. Потрібний до очищуваня нафти сірковий квас спроваджувано давнїйше з Москви; Нобель завів в Баку окрему фабрику для виробленя того квасу.

Так отже опанував Нобель весь промисл нафтовий в Баку. Розходило ся тепер ще лиш о то, щоби чисту нафту або керосину можна вигідно і дешево вивозити. В тій цїли казав Нобель побудувати в Швеції пароходи, в котрих були такі зелїзні скринї, що могли змістити в собі 650.000 до 830.000 кільоґрамів чистої нафти. Кораблї тоті підпливали під Чорний Городок і тут спускали до них нафту рурами з резервоарів.

В 1884 р. мало вже товариство братів Нобель 69 пароходів, з тих 12 великих на Каспійскім мори для перевозу нафти до Астрахану, 10 менших пароходів на Волзї, 8 зелїзних і 7 деревляних лодий з зелїзними скринями і наконець 32 лодий до перевозу так званих остатків (по російски „астаткі“), які лишають ся в кітлах з ропи по вигоненю з неї нафти і инших материялів, о котрих буде пізнїйше бесїда. Так перевозять ще й нинї нафту з Баку до головних стаций, де побудовано величезні резервоари, як: в Астраханї на 50.000 метричних сотнарів (по 100 кільоґрамів), в Царицинї на 250.000, в Саратові на 180.000, в Нижнім Новгородї на 50.000 і в Пермі на 25.000 метр. сотн. Із сих стаций перевозять вже зелїзницями дальше в глубину краю, де так само знаходять ся великі резервоари, а то: в Москві і Бобруйску на 80.000, в Петербурзї на 65.000, в Орели 650.000 метр. сотн., а наконець суть ще поменші склади в Ризї, Варшаві, Києві, Харкові і Ростові над Доном.

До перевозу зелїзницями має товариство 2000 цистернових ваґонів т. є. ваґонів з кітлами, в котрих може змістити ся по 10.000 кільоґрамів. З головних стаций відходять що дня поїзди по 30 до 40 цистернових ваґонів з нафтою. Крім того має ще товариство в Царицинї велику фабрику бочок, котрі тут наповняють нафтою і висилають до поменших міст. Від коли побудовано на Кавказї зелїзни-

Бесідник доказував дальше, що задачею соймів краєвих і ради державної повинно бути обезпечене культурних інтересів поодиноких народностий. Реформа виборча мусить для того бути звязана з національним обезпеченєм, котре аж дасть завести тоту реформу. — Важний єсть дальше факт — казав бесідник, що на всіх сторонах сеї палати настало то саме мнїнє, іменно то мнїнє, що маємо тепер до діла не лиш з реформою виборчою, але й з реформою державною. Посли Пернерсторфер, Гортіс, Гофман, Демель, Менґер, Дершата порушили гадку зміни цілої конституциї. То само казав ґр. Сільва-Тарука а найвиразнїйше може висказав то пос. др. Адлер, котрий сказав: Розходить ся не о упадок, але о основане держави. Пос. Герольд виступив з своїм внесенєм о ревізию конституциї. Домагають ся відокремленя Галичини. Чи гадаєте, що то лиш партийна політика? Нї! Загальне рівне право голосованя само з себе, так сказати би автоматично вивело до дискусиї не залагоджену головну справу державну і викрило недостачі нашої державної арґанізациї.

Отже зі всіх сторін признають, що реформа виборча стоїть в звязи з реформою конституциї. Після моєї гадки маємо тут в сій палатї троячу задачу до залагодженя: ординацию виборчу, національне обезпечене і реґулямін. Після мого понятя тоті три справи суть нероздільні. На мій погляд не буде ся палата мати сили і безсторонности для сих трох задач, бо правительство шахеркою мандатами і округами виборчими просто зіпсувало сю палату до тої висшої задачі. Але й нова палата на основі старої ординациї виборчої не була би спосібнїйша. Отже позаяк ми самі в собі не можемо дати собі ради, то шукайно помочи поза собою а то піддало менї гадку, чи установлене конституанти не довело би до залагодженя сих трох справ. Подібно роблять в Америцї. Найбільшу трудність робив би лиш склад такої конституанти. — Бесідник доказував наконець, що реформа виборча сама в собі то ще не спасительна ідея, він остерігав перед абсолютизмом з або й без §. 14 і закінчив остаточно покликом до Нїмців: щоби они прийшли до тої сьвідомости, що не можуть одвічати за полїтику, яка тепер веде ся.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Подї в Росиї.

Вчера закінчила ся дискусия над реформою виборчою і промавляв ґенеральний бесідник за предложенєм пос. Ебенгох, котрий поставив наконець внесенє, щоби проект реформи виборчої передати окремій комісиї виборчій з 48 членів, проект реформи реґуляміну — комісиї реґуляміновій, закон о охоронї свободи виборів — комісиї правничій, а закон о зміні постанов о ненарушимости посольскій — комісиї конституцийній. — При укладаню порядку дневного відкинено 113 голосами против 95 внесене пос. Штайна, щоби яко першу точку поставити закон о уповажненю правительства до робленя видатків на спільні цїли. Отже позістала постанова президента, що яко перша точка стане на порядку дневнім закон о чеках.

Після „Politik“ в молодоческих кругах посольских єсть загально переконанє, що слїдуючі нові вибори до ради державної відбудуть ся ще на основі старої ординациї виборчої. Правительство предложило за пізно свій проект, припускаючи, що небезпечність обструкциї минула. Тепер же показує ся, що обструкция зі взгляду на то, каденция палати послів сего року кінчить ся, буде мати успіх.

Після „Österr. Volks-Ztg.“ стала на авдиєнциї угорского президента міністрів бар. Фейерварі'го у Цїсаря дуже важна ухвала що до бранки рекрутів на Угорщинї. Цїсар мав згодити ся на вибиранє рекрутів без попередного призволеня угорского сойму. Чи однак так дїйстно єсть, годї знати; можна скорше припускати, що на авдиєнциї розходило ся о установлене реченця розписаня нових виборів, бо хоч деякі мадярскі ґазети кажуть, що ще дня 19 лютого постановлено не розписувати нових виборів, то все-таки добре поінформована ґазета „Budap. Hirlap.“ доказує, що правительство носить ся дїйстно з гадкою розписаня нових виборів а президент міністрів їздив до Відня лиш для того, щоби осягнути на то призволенє монарха.

О виборах до Думи державної в Росиї наспіли доси лиш дуже неточні і неясні вісти, так, що поправдї не можна виробити собі докладного понятя о тім, як переводять ся ті вибори. То здаєсь лиш бути певною річию, що робітники противні виборам до такої думи, як проектована росийским правительством, і або таки зовсїм не приступають до виборів або хоч і приступають а навіть і вибирають своїх делеґатів, то все-таки не хотять підписувати протоколу.

Здає ся, що росийскі робітники по великих містах лагодять на 25 с. м. (ст. ст.) великий страйк а до того мають послужити гроші зрабовані онегди в московскім банку і других. Що до сего рабунку, то доносять тепер з Москви ще деякі характеристичні подробицї. Так кажуть, що сторожа поліцийна підчас нападу не мала при собі оружия, котре було зложене десь в подальшім кутї будинку. Задні двері в будинку не були замкнені того дня, хоч звичайно они завсїгди замкнені. Двох з революціонерів винесло було великий міх з грішми і всадили его до дорожки, що чекала на них перед будинком, посїдали і від'їхали а нікому не прийшло й на гадку ставити їм опір. Аж по довшій хвили один з поліциянів відважив ся стрілити на алярм крізь вікно і зараз збігла ся перед банком велика товпа, але революционери щезли без слїду. З кругів поліцийних доносять, що то не були ніякі революционери, лиш прості злодії з Варшави і що поліция єсть вже на їх тропі, а навіть мабуть вже одного арештувала.

Новинки.

Львів, дня 23-го марта 1906.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий вернув вже з Відня до Львова.

— **Перенесеня.** П. Міністер внутрішних справ покликав старостів: Кар. Феттера в Грибові і Юл. Кокуревича в Живци до службы в Намістництві; перенїс старостів: Тад. Бобжиньского з Дрогобича до Стрия і Ром. Ноеля з Ланьцута до Дрогобича та поручив старості Алекс. Стахови управу староства в Грибові, секретареви Намістництва Стан. Порґови управу староства в Живци

цї, перевозять нафту також через Тифліс до Батум над Чорним морем а звідси до Криму і Одеси та других міст на побережу Чорного моря.

Дальше завів Нобель значні улїпшеня в парогоненю або дестиляциї нафти. Як оно відбуває ся, годї тут основно описувати; можемо то хиба лиш кількома найважнїйшими чертами поясняти. Парогоненє відбуває ся взагалї в той спосіб, що дотичний материял огріває ся в парогонах (щільно замкнених кітлах), аж з того материялу зачне робити ся пара, котра відтак виходить рурою через посудину зі студеною водою; пара тут остуджує ся і спливає відтак каплями в підставлену якусь посудину. Ропа нафтова то, як вже сказано, мішанина всіляких лекших і тяжших олїв, вуглєводнів, з котрих одні лекше і борше, другі труднїйше і поволїйше переходять в пару. Ропу нафтову треба для того всіляко огрівати, то слабше, то сильнїйше, щоби кождий із тих всіляких в нїй олїів огрів ся аж до того степеня, коли з него робить ся пара. Насамперед виходять очевидно ґази а відтак тоті плинні вуглєводні (легкі олїї, що можуть найлекше закипіти). Они після свого свойства мають всїлякі назви як: ріґолен або нафтовий етер, ґазоліна, бензина і т. д.

Коли огріти ропу нафтову до 40 а найвисше до 70 степенів, то виходить насамперед ріґолен або нафтовий етер; его уживають до розпусканя живиць, кавчуку і т. д. Коли огріти ропу дальше до 80 степенів, то виходить ґазоліна, уживана до очищуваня вовни з товщу. При 100 степенях теплоти виходить з ропи бензина, уживана до вибираня товстих плям, до праня рукавичок, до нищеня молів і блощиць і т. д.; при 120 степенях виходить лїґроіна уживана до осьвітлюваня в окремих до того лямпах. Всї тоті легкі олїї можуть дуже легко запалити ся і вибухати і для того треба з ними дуже осторожно обходити ся; лїґроіни навіть перестали вже уживати до осьвітлюваня для того, що она дуже легко вибухає. Аж при огрітю до 150 а найвисше до 200 степенів зачинає виходити керосїна або нафта до осьвітлюваня першої якости, означувана для того ч. І.; при 200 до 250 степенях виходить нафта ч. ІІ., а при 250 до 300 степенях виходить нафта ч. ІІІ. Сї три роди нафти до осьвітлюваня мусять однак бути насамперед добре очищені за помочию квасу сїркового (вітриолю) і гризучої соди та ще й треба їх переполокати у водї.

Що тепер остає ся по вигоненю нафти до осьвітлюваня або керосїни, то останки, „астатки“ або по татарски „масуд“. Сим словом називають на Кавказї загально тоті останки ропи, що служать за топливо під кітлами. Єсть то при звичайній теплотї густо плинна маса темнозеленавої або чорнобрунатної краски, подібна дуже до ропи, але горить аж при теплоті 80 степенів. З кавкаскої ропи лишає ся звичайно дві третини масуду, отже така маса, що давнїйшими часами не могли собі дати ради з нею і почали еї для того уживати на топливо. Тепер палять масудом не лиш під кітлами у всіх рафинериях в Баку, але також і на льокомотивах на всіх кавкаских і сусїдних зелїзницях та під кітлами на великих пароходах на Каспийскім мори і на малих на Волзї. Масуд спускають рурами з парогонів до великих резервоарів а звідтам знов під кітли, котрі треба огрівати. Рівночасно пускають також водну пару, котру мішають з масудом безпосередно перед кождим кітлом, а мішанє реґулюють за помочию кранів в проводових рурах. Мішанина тота виходить довгими може на стопу насадами на рурах в місце до паленя, великий подовгастий котел, в котрий заходять зверха другі кітли. Тут розбрискує ся она і горить довжезною, ясною полуминю. Досьвід поучив, як треба робити тоту мішанину і она згарає зовсїм. Такої чистоти, як при паленю масудом, не можна би осягнути нїяким иньшим топливом, бо при тім нема анї попелу анї саджі. Показало ся також, що один сотнар масуда стане за три сотнари найлїпшого камінного вугля, отже паленє масудом приходить значно дешевше, як всяким иньшим материялом, а то очевидно впливає і на дешевість нафти. (Дальше буде).

секретареви Намістництва Здисл. Вавравшеви праву старостива в Ланьцуті. — II. Управитель міністерства судівництва переніс судових секретарів: дра Стан. Вармского з Товмача до Турки і дрб. Кромпа з Турки до Товмача.

— **З львівскої аепархії.** Капон. інституцию дістав о. Юліян Дудик на Сасів. — Завідательства одержали оо.: Роман Добровольский в Ульвчи, Омелян Кордуба в Підгірцях, Іван Караґацкий в Фирлиїві, Йосиф Макаревич в Межирічи. — Сотрудництва одержали оо.: Іван Пелех в Залізцях стар., Василь Мереньків в Романівці, Петро Грицик в Струсові. — Презенти одержали оо.: Павло Кульчицкий на Ольховець, дек. бережаньского; Теодор Богачевский на Голинь, дек. калуского; Іван Кліш на Соколів, дек. теребовельского; Володимир Давидович на Глібовичі свирскі, дек. бобрецкого; Йосиф Гаврисевич на Чагрів, дек. журавеньского; Теодозий Цар на Вибудів, дек. бережаньского. — Ординарият позволив проміняти ся парохії о. Юліянови Мандичевскому з Николаева і Михайлови Ясеницкому з Кутковець. — Конкурсовий іспит відбуде ся 3 і 4 цьвітня 1906 р.

— **Дрібні вісти.** Львівский маґістрат заявив ся против заложеня міских яток у Львові. — Фабриканти капелюхів в Австрії підвисшили ціну капелюхів о 10 до 20% з причини подорожіня сирих материялів.

— **З судової салї.** В селї Зарудцях, львівского повіта, працювали на лані дня 25 жовтня мин. року тамошні селяни, а межи ними Илько Иськів, 40-лїтний мужчина, жонатий, батько 2 дітий, з натури трохи гупоумний, відтак Андрух Когут і 17-лїтний паробчак Олекса Фурта. Підчас роботи насьмівали ся они з Иськова, передирали ся з ним, а відтак стали его потручувати один до другого. Наконець вхопив Когут Иськова за рукав, друлив его на Фурту і крикнув: „Бий его!" — Иськів вдарив тоді Фурту вістрем сапи так сильно по голові, що розвалив ему голову і Фурта небавом по тім помер. Отже Иськів ставав вчера перед судом за убийство Фурти, а Когут за участь в нїм через намову. Оба випирали ся вини і злої волї. Знатоки-лїкарі др. Савицкий і др. Хомин зреклн, що Иськів хоч есть дійсно ненормальний чоловік, то все-таки не такий, щоби не знав, що робить. Судиї присяжні однак заперечили одноголосно всї поставлені їм питаня, а трибунал видав вирок увільняючий обох обжалованих.

— **Велике землетрясенє.** Про землетрясенє, яке навістило японский остров Формозу, доходять тепер до Европи подробиці, котрі показують, що то землетрясенє було великою катастрофою для того краю. Землетрясенє то замічено на всїх обсерваториях для землетрясень на цїлій земній кули. Як доносять анґлїйскі часописи, упало жертвою тої катастрофи кілька тисяч людий, а материяльна шкода спричинена землетрясенєм виносить девятьдесять міліонів ен, т. е. двіста двацять міліонів корон. Землетрясеня повтаряли ся від вчасного рана в суботу аж до пізної ночи і всї міста і села на цїлім острові лежать в развалинах. Так процвитаючі міста Датійо, Райшіко, Шінко і Каґі цїлком знищені і всї державні уряди як і приватні мусять полагоджувати свої справи під голим небом. В самім Каґі погибло більше як два тисячі людий, а в Датійо похоронено доси шістьсот трупів. На всїх зелїзницях на острові позривані шини і цїлий зелїзничий рух від суботи здержаний. — Формоза, остров у всхідній Азиї, належить від хіньско-японьскої війни в р. 1895 до Япону. Остров той так великий як половина Галичини і числить три міліони населеня, переважно Хінців і Маляйців. Визначає ся великими богатствами природи, переважно мінералами, котрі доперва Японці почали використовувати, побудувавши в тій цїли дороги і зелїзниці. Тепло-вогке підсонє острова есть нездорове, особливо для Европейців.

— **Страченє поручника Шмідта і трех моряків.** Петербурґска „Русь" доносить: Шмідта і трех моряків розстрілено в понедїлок о год. $3^1/_2$ рано на пустім острові Березань, коло Очакова. В недїлю о год. 2 по полудни пароход „Терек" привіз до Очакова затверджений вирок адміралом Чухніном, з заміною Шмідтови кари смерти через повішенє на розстрілянє, з причини недостачі ката. О год. 3 відчитано вирок засудженим. Шмідт вислухав спокійно, а моряки сказали лише, що від Чухніна нічого иншого не надіяли ся. На транспортовець „Прут" прибув адвокат Вінберґ і провів із Шмідтом чотири години. Шмідт плакав гірко над судьбою моряків. Говорив він: Я думав, що їх помилують. Они невинні, самому менї було-б лекше вмирати. Шмідта непокоїло лише те, що вірять, немов то він велїв стріляти з „Очакова". „Я не убив нї одного чоловіка — говорив він. — Скажіть се всім". О год. 3 в ночи Шмідта і засуджених на смерть моряків вивели крізь тайні двері і пересадили з транспортовця „Прут" на лодь, котрою перевезено їх на остров Березань. Тут дожидало їх 60 моряків з корабля „Терек", котрим звелено виконати розстрілянє, три відділи мінерів, піхоти і артилєриї в повнім узброєню, командант „Прута", ротмістр жандармів, вкінци сьвященик з „Прута". Моряки станули о 50 кроків від стовпів, а за ними три віддїли войска. Шмідт швидко війшов на місце страченя і звернув ся до моряків з просьбою о прощенє. Просив їх, щоби не забували про поручника Шмідта, котрий гине за російский нарід і „за вас, мої братя. Таких, як я, буде богато". Ще сердечнїйше прощав ся з 7 товаришами официрами, поцїлував ся з комендантом „Прута" і просив, щоби не привязувати его до стовпа і не завязувати ему очий. Один засуджений моряк сказав: „Прощайте, товариші. Зараз постигне мене смерть. Простіть!" Инші засуджені плакали тілько і зрекли ся прощаня. Шмідт був без шапки і в самім лише білю. Стояв супротив мари смерти з високо піднесеною головою. Ударили в бубни; моряки зложили ся до вистрілу. Шмідт крикнув: „Прощайте і убивайте!" Роздали ся дві сальви. Два засуджені моряки падуть мертві, третя сальва кладе ще одного, а Шмідт стоїть з блудними очима... Аж четверта сальва валить его окровавленого від стіп до голови. Упав на взнак. Досьвіта мінери зложили теплі ще тіла до приготовлених скринь і спустили до викопаних рядом гробів. Страченє Шмідта викликало в цїлій Росиї велике враженє.

Телеґрами.

Відень 23 марта. На нинїшнім засїданю відчитано між иньшим інтерпеляцию пос. Романчука в справі розпорядженя президиї висшого суду краєвого у Львові о уживаню рускої мови. Опісля промавляв ґен. бесїдник „против реформи виборчої" ґр. Штірґкг.

Берлин 23 марта. З Москви надходять грізні вісти. Єсть загальне переконанє, що в найблизшім часі вибухнуть нові розрухи, ще більші і грізнїйші як, давнїйше.

Петербург 23 марта. Засудженого на рік кріпости видавця і редактора „Руси" Суворіна арештовано вчера вечером, позаяк цар відмовив просьбі о зменшенє кари визначеної судом апеляцийним.

Одеса 23 марта. (П. Аґ.). Поліция арештувала якогось проводиря анархістів, котрого прозивають „чорним круком" і котрий каже, що він студент.

Самара 23 марта. Вчерашної ночи якісь розбійники перебрані за поліцянів напали на віз почтовий і зрабували 38 тисячів рублїв.

Альґесірас 23 марта. (Аґ. Гаваса). Вість, розпущену оптимістами, що прийшло вже вповні до згоди, треба приймати осторожно. Порозумінє єсть що правда певне, але вимагає ще якогось часу. Австро-угорска пропозиция має бути нинї по полудни або в суботу рано предложена комітетови конференциї.

Льондон 23 марта. Невдоволенє серед моряків і піхоти в Севастополи стало так велике, що власти мусїли роззброїти всї кораблї воєнні. Сподївають кождої хвилї вибуху ворохобні. В Москві збунтували ся два полки піхоти. (О скілько вісти відповідають дійсности, годі знати. — Ред.)

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_6$ до $^{30}/_9$), Сколього ($^1/_5$ до $^{30}/_9$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скалн (на Підзамче)
	10·35	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^1/_5$ до $^{30}/_9$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
2·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в міськім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).